

מרגש: הגב' רחל הברachi אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרק יומן מחיו ארוכי המעש

[50]

ושח גבהות אדם

באהרכת מעצרו. העיליו עליו עלילת דם, כשל חטא הוא הרצון להיטיב ולהציל חיים. אין לי מושג כמה זמן יארך עד שיוכחו את חפותו, מוקוה מאוד שתוך כמה ימים הסיפור הזה יהיה מאחורינו, אבל אני כן יודעת דבר אחד, בעלי לא עשה רע לאיש וגם לא נהג בニיגוד לחוק. אנחנו חברות צוות כבר שנים, משפחחה אחת גדולה, כמו במשפחה אני מרצה לעצמי לבקש מכך, أنا, לא משנה מה את שומעת, בואנה אליו עם כל שאלה. אני מוכנה לשמעו, ורוצה לענות על מה שאוכל, אבל חשוב לי מאוד שהסיפור שלנו לא יהפוך לשיחה בחדר המוראות. לא רוצה שידונו במה שעובר או לא עבר علينا ובמה שאומרים או לא אומרים علينا. אני כאן, ומוכנה לשמעו כל שאלה. בבקשתה, בואו. אשתדל לשתק וatan תשתדלו לא להפוך אותנו לפרשת השבעו...".

הוספה עוד כמה משפטים על מה שעברתי הבוקר. שיתרתי בחווית הקשות משעות החקירה (אליה שעמדו קרוב אליו יכול גם לראות את כפות ידיי השחורות), סיפרתי את מה שאינו יודע (מה שהוא בעצם - כלום) והוא. יותר לא יכולתי להמשיך. לרגע הייתה באולם דממה של מבוכה אך ברגע הבא עטפו אותו חברותי לצוות. הן קיבלו את הדברים בפשטות ובהכללה שעד היום אני יודעת להודות עליה. חזקו אותן. הגיעו באמפתיה... והתקדמו אל הנושא עברו נפגשו.

היא לי טוב, הרגשת מהובקת, הבנתי מה כוחה של פתיחות ושל ידידות.

אנשים אמיצים במרכז הדרך

לאחר שחרورو של בעלי, מצאנו את עצמנו מושוחחים פעמים רבות על התקופה הזאת. על הימים בהם הייתי בלבד ועל השנה הלא פשוטה של החקירה. סיפרתי לבעלי כמה סבלתי מכך שלעסו' אותנו ודברו אודותינו. בעלי כמובן הזדה עם תחושותיי והבין היטב על מה אני מדברת ובכלל זאת מצא לנכון להעניק לי שיעור חשוב. "לא נורא", אמר, "כתב בישעיה: 'ושח גבהות אדם'. לא נורא להרגיש נוכחים. לא נורא להרגיש מושפלים. אני מרצה לעצמי לדבר כיון שגם אני חשתי צו תחושה. זו אמונת חוויה מאוד לא נועימה, אבל יש בה גם מתנה. מלמטה אנחנו יכולים להבין היטב יותר את הזולות, להזדהות איתו ולהזוש קצת ממה שעובר עליו. רק מי שסובל, מקבל לב' לסבולם של אחרים. זכינו לקבל את המתנה הזאת".

יום שני, ה' בתשרי תשע"ח בשעות בהן "ቢלית" בבניין החוקיות, העולם שבוחץ גعش ורעש. השמואה על מעצר בעלי עשתה לה כנפים ופשתה כאש בשדה קוצים. אמנים שמם של בעלי טרם אושר לפרסום, אבל בכל תקשורת סיפרו על ראש עמותה שנעצר ושחררו גם אי אלו רמזים לגבי התחום בו עוסקת העמותה, כך שלא נדרשה אינטיליגנציה גבוהה מדי כדי לזהות למי מדובר. הנושא הפך להיות شيء ציבורי בכל המగזרים ובכל הקהלים, נושא מרכזי לשוחח עליו באורך הצהרים.

באותו ערבית, שעותט ספרות לאחר שהגעתה הביתה, נערכה אסיפה מוראות בבית הספר. האסיפה נקבעה לפני מספר שבועות ואמורה הייתה לעסק בנושאים חשובים מאוד שעמדו על הפרק. בתחילת היה ברור לי שלא אלך. את מי מעוניינת עכשו אסיפת מורות? אך יכול להיות שם כאשר בעלי עצור? אבל ככל שנ��פו השעות, הנתונים נותרו מעורפלים, ואני נותרתי עם תחושה קשה ועם מועקה כבדה, שאלוי כן כדי שאצא קצת מן הבית. אנחנו לא יודעים כמה זמן יארך הסיפור ואני ברירה אלא להמשיך בניתוחי בשגרת הימים. אם עצור הכל ואסתגר בבית לא אתרום כלום לבעלי, להיפך, זה וודאי לא מה שהוא רוצה שאעשה.

החליטתי לצאת לאסיפה.

חני יצא לאחת מהחווית, נעלנו את הדלת ויצאת לכיוון בית הספר. בשער פגשתי את המנהלת. "מורות שאלות Ortiz שאלות. מתחילה לקלוט שמהו קורה אתכם. תרצי שאומר כמה מילימ' לצוות?" הצעה בעדינות.

הלב שלי נשraf. הנה, סיפור חיינו נפרש על שולחנות. דנים בו מעל כסות קפה, לועסים אותו עם עוגות גבינה.

עצרתית. רגע הייתה כאובה ופגעה וברגע הבא הזכרתי לעצמי שאין מה לעשות, ככה הם בני אדם. כשושמעים חדשה מברדים עליה ושהם אודותיה, זה לא נגיד ולא נגד איש, זאת המציאות.

נכשטי פנימה. חברותיי המוראות קיבלו את פני בטבעות. רובן עוד לא שמעו את החדשנות, וגם אלה שכן, נהגו ברגישות ובתקתק.

מיד כשהתחלת האספה ביקשתי מהמנהל לומר כמה מילימ'. "אני רוצה לשחרר אתכם באירוע מטלטל שעובר علينا בשעות אלו ממש. בעלי נעצר. הוא יושב

עכשו בבית המשפט ודנים

